

שקר הפליטים הפלסטינים

אמרו
• כופים חברה ציונית

שקר הפלייטים הפלטטינים

אמראו
בונים חברה ציונית

דברי פתיחה

הנרטיב הערבי-פוליטי, המספר את קורות חיי הערבים אשר חיו בארץ ישראל או היגרו אל ארץ ישראל בזמן התבססות היישוב היהודי במולדתו, רווי שקרים וסילופים אין ספור. לעתים קרובות מוצג סיפור זה כעובדה היסטורית ממש, אך למעשה מדובר במיתוס ותו לא. מיתוס מומצא ומדומיין, אשר הוליד בהמשך את המושג "עם פלסטיני" (שהרי המושג "עם פלסטיני" מעולם לא התקיים לפני שנות החמישים של המאה העשרים, ובספרות המקצועית הוא מוזכר רק משנות השישים ואילך). על נושא זה נכתב רבות, ובנספח לחוברת זו ניתן לעיין ברשימת קריאה מומלצת בנושא.

הספרון שבידך דן באחד המיתוסים שטופח לאורך עשרות שנים על-ידי גורמים שונים, ובראשם מדינות ערב, ובעקבות זאת הוביל ליצירתו יש מאין של ה"עם הפלסטיני", כפי שהוא מגדיר את עצמו. סוגיה זו מוכרת

לנו בשם "בעיית הפליטים הפלסטינים". כפי שנראה, "הפליטים הפלסטינים" אינם פליטים כלל, לפי הגדרות האו"ם לפליטים בדרך שבה הן מיושמות בעולם כולו (למעט בעניין הפלסטיני). מבולבלים?

קיומה של "בעיית הפליטים הפלסטינים" היא אחת ההונאות החמורות ביותר שהאו"ם הוביל נגד מדינת ישראל אי פעם, שהרי קיומם של פליטים ומחנות פליטים יותר מ־60 שנים אחר התרחשות סיבת "פליטותם" היא תופעה חסרת תקדים בכל ההיסטוריה המדינית מאז קיומן של מדינות לאום. הספרון דן בעומק העניין וחושף את ההונאה והשקר שביסודו.

הבה נניח את הדברים על השולחן: הפלסטינים עברו במלחמת השחרור חוויה של עקירה - מיעוטם גורשו, רובם נטשו או ברחו. חוויות דומות עברו על עשרות מיליוני אנשים ברחבי העולם לאורך המאה העשרים, ובייחוד לאחר מלחמת העולם השנייה. הייחודיות של "הפליטים הפלסטינים" טמונה בכך שבזמן שכל עשרות מיליוני הפליטים האחרים נקלטו בארצות שאליהן הגיעו, הפלסטינים נותרו במצב של "פליטות". מאז ועד היום חלקם ממשיכים לעבור מסכת של התעללויות, שלילת זכויות בסיסיות, התאכזרות והשפלה על ידי מדינות ערב

שהחליטו להנציח את מצב פליטותם. הפתרון שאלו מבקשים להחיל הוא כמובן - זכות השיבה.

"הדרישה לזכות השיבה נועדה, למעשה, להשיג את המטרה של חיסול ישראל": דברים אלה של שר החוץ המצרי, מחמוד סלאח אל-דין, מבהירים כבר ב-1949 את מטרת הנצחת הפליטות. הביטוי "זכות השיבה" הוא המצאה תעמולתית שמטרתה הבלעדית היא חיסול מדינת ישראל, ומשום כך היא אינה יורדת מסדר היום הערבי. חמור עוד יותר מאסטרטגיית שימור הפליטים של מדינות ערב כדרך לחיסולה של ישראל, הוא הסיוע העצום שהאו"ם משקיע מאז הקמת המדינה לשם קידום אסטרטגיה זו.

"שקר הפליטים הפלסטינים" הוא ספרון שני בסדרת ספרוני "בכוח הזכות" אשר מוציאה לאור תנועת "אם תרצו". הראשון בסדרה הוא "המדריך למהפכן הציוני", ונוסף בסדרה: "זכותו המשפטית של העם היהודי על ארץ ישראל". סדרת "בכוח הזכות" מתווספת לשורת חומרי הסברה איכותיים שהתנועה הפיצה בשנים האחרונות, ובראשם הספר "אם תרצו - כוכב מישראל", ספרו של רונן שובל, יו"ר ומייסד תנועת "אם תרצו", המהווה מניפסט לציונות המתחדשת של דורנו, ו"המאבק על הרעיון

הציוני", של יו"ר התנועה הנוכחי מתן פלג. מבין הפרסומים הנוספים נזכיר את הספרון "נכבה־חרטא - המלחמה על האמת" מאת ארז תדמור ואראל סג"ל; "המדריך למהפכן הציוני"; "המילון הלא־עזי" - שנכתב בשיתוף "משוררים לימין ישראל"; עלוני "אם תרצו" והעלון "הציוני" בעריכת ראובן שליט ואדווה גודין.

פרק ראשון

מבוא: חשיבות הפרכת שקר הפליטים

”זכות השיבה היא הקלף המנצח,

שפירושו חיסול ישראל”

סאכר חבש, עוזרו של ערפאת, 12.8.1998

”זכות השיבה” - אותו מונח משפטי תמים, לכאורה, שעליו מבוסס הנרטיב הפלסטיני ואשר מהווה את אחת מנקודות המחלוקת העיקריות בין ישראל לפלסטינים - נשען על מה שמכונה בעיית ”הפליטים הפלסטינים”. מיתוס ”הפליטים הפלסטינים” מבוסס כולו על שקרים, רמייה ומידה לא מועטה של צביעות, בהמשך הספרון נסביר למה.

מטרת העל של תחזוק שקר ”הפליטים הפלסטינים” היא חיסולה של מדינת ישראל, כפי שהיטיב לנסח לעיל עוזרו של יאסר ערפאת. שקר זה משמש גם דוגמה חיה

לצביעות הקהילה הבין-לאומית, אשר דורשת מישראל סטנדרטים שונים מן המקובל במדינות אחרות שעמדו בפני מצבים דומים לאורך ההיסטוריה.

שקר "הפליטים הפלסטינים" מוכיח מעל לכל ספק כיצד מקהלה של ארגונים בין-לאומיים, המתיימרים לעסוק ב"זכויות אדם", מתמקדת למעשה בדבר אחד בלבד - תעמולת שטנה עולמית המנציחה ומעצימה את בעיית הפליטים, וזאת על מנת לחסל את קיומה של מדינת ישראל כמדינה יהודית.

ספרון זה מאגד בתוכו מידע המהווה תשובה למסע התעמולה הנרחב והשקרי המתנהל נגד מדינת ישראל. הוא עוסק בחשיפת הצביעות העומדת מאחורי המיתוסים "זכות השיבה", "הפליטים הפלסטינים" וסוכנות האו"ם המיוחדת שהוקמה עבורם - אונר"א.

פרק שני

הלאה הצביעות! מוסדות הפליטים הבינלאומיים

"מדינות ערב אינן רוצות לפתור את בעיית
הפליטים. הן רוצות להשאיר אותה כפצע פתוח,
כנשק נגד ישראל. לשליטים הערביים לא אכפת
כלל אם הפליטים חיים או מתים"
אלכסנדר גלאווי, מנהל אונר"א בירדן, 1952

בעקבות מלחמת העולם השנייה, שמלבד הזוועות הנוראות
בדמות הרג והשמדה של עשרות מיליוני אנשים יצרה גם
עשרות מיליוני פליטים ברחבי אירופה ואסיה, החליט האו"ם
להקים סוכנות פליטים בינלאומית שמטרתה לפתור את
בעיות הפליטים. שמה הרשמי של סוכנות זו הוא "הנציבות
העליונה של האומות המאוחדות לפליטים" או באנגלית:
UNHCR - United Nations High Commission for Refugees

סוכנות זו טיפלה מאז הקמתה ביותר מחמישים מיליון פליטים ברחבי העולם, פליטים אשר זכו ליישוב מחדש במדינות שונות. נכון להיום, הסוכנות מטפלת ביותר מעשרים מיליון פליטים, ודרך הטיפול מתמקדת במתן פתרונות שונים ליישובם. מכיוון שעל פי תפיסתו של האו"ם, מצב של פליטות הוא קשה מנשוא, סוכנות הפליטים הבינלאומית עושה את כל המאמצים שביכולתה על מנת ליישב את הפליטים באופן המהיר ביותר.

על אף עבודתה הברוכה של נציבות הפליטים הבינלאומית, ועל אף המאמצים והמשאבים האדירים שהיא משקיעה במתן פתרונות לבעיות הפליטים השונות ברחבי העולם, בעיית הפליטים הפלסטינית לא זכתה למענה ראוי מעולם, ולמעשה רק צמחה וגדלה עם השנים.

כיצד זה קרה?

התשובה פשוטה: לסוכנות הפליטים הבינלאומית, שבאחריותה לטפל בכל פליטי העולם, אסור בתכלית האיסור להתערב בבעיית "הפליטים הפלסטינית".

חמישה ימים בלבד לאחר שהאו"ם הקים את סוכנות הפליטים הבינלאומית UNHCR, נוסדה סוכנות נוספת בלחץ מדינות ערב שתפקידה לטפל ב"פליטים הפלסטינים"

בלבד. כלומר, נכון להיום האו"ם מחזיק שתי סוכנויות נפרדות שתפקידן לטפל בפליטים: סוכנות הפליטים הבין-לאומית - המטפלת בכל עשרות מיליוני הפליטים ברחבי העולם (כולל המזרח התיכון), וסוכנות נפרדת, עצמאית לחלוטין, שתפקידה לטפל ב"פליטים הפלסטינים", למרות שמספרם לא עלה בתחילה על 600 אלף.

שמה של הסוכנות הנוספת הוא "סוכנות הסעד לפליטים פלסטינים של האו"ם", או בקיצור אונר"א. השם נגזר מראשי התיבות של שם הארגון באנגלית: United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East – **UNRWA**.

לאור העובדות הללו עולה השאלה - מדוע יש צורך בהפעלת שתי סוכנויות שונות לטיפול בפליטים, האחת לכל הפליטים החיים בעולם מכל המדינות ומכל העמים, והשנייה סוכנות העוסקת באופן בלעדי רק ב"פליטים הפלסטינים"? שאלה זו מתבקשת במיוחד לאור העובדה שאונר"א לא יישיבה אף לא "פליט פלסטיני" אחד בכל תקופת פעילותה (יותר מ־60 שנה), בעוד UNHCR יישיבה את כל הפליטים ממלחמת העולם השנייה.

פרק שלישי

מיהו פליט? הבדלי ההגדרה בין אונר"א לבין סוכנות הפליטים הבין-לאומית

על פי UNHCR: פליט הוא אדם שנעקר מהארץ שבה היה אזרח ובה שכן קודם כתושב קבע. "הנמצא מחוץ לארץ אזרחותו בגלל פחד מבוסס היטב להיות נרדף מטעמי גזע, דת, אזרחות, השתייכות לקיבוץ חברתי או להשקפה מדינית ואיננו יכול להיזקק להגנתה של אותה ארץ או אינו רוצה בכך בגלל הפחד האמור; או הנמצא עקב המאורעות האמורים מחוץ לארץ שבה היה קודם לכן מקום מגוריו הקבוע, והוא חסר אזרחות, ואינו יכול לחזור לאותה ארץ או אינו רוצה בכך בגלל הפחד האמור"

על פי UNRWA: "פליטי פלסטין הם אנשים שמקום מגוריהם הרגיל מיוני 1946 עד מאי 1948 היה פלסטין,

ואשר איבדו הן את בתיהם הן את מקור מחייתם כתוצאה
מן הסכסוך הישראלי-ערבי בשנת 1948"

הציטוטים בראש פרק זה הם רק קצה הקרחון בהבנת
הצביעות והסטנדרטים הכפולים בכל הקשור ל"פליטים
הפלסטינים". הסיבה לכך שהאו"ם מפעיל שתי סוכנויות
המטפלות בפליטים- בין-לאומית-כללית ופלסטינית-
פרטנית - היא כפולה. ראשית, רובם המכריע של
"הפליטים הפלסטינים" לא עמדו בקריטריוני האו"ם
לפליטות, והיה צורך להמציא עבורם קריטריונים
התפורים למידותיהם. שנית, קיים רצון של גורמים
אינטרסנטיים אנטי-ישראלים להפריד בין שתי אוכלוסיות
הפליטים. בעוד שבמקרה של כל פליטי העולם מטרת
האו"ם היא לפתור את בעייתם וליישב אותם במדינות
השונות, הרי שבמקרה של הפלסטינים מטרת האו"ם היא
להנציח את מצב הפליטות - ואף לסכל כל ניסיון לפתור
בעיה זו.

מתוך ההשוואה בין שתי סוכנויות הפליטים - אונר"א
וסוכנות הפליטים הבין-לאומית - ביחס לשאלת הגדרת
"פליטות", עולה כי ישנם כמה הבדלים מובהקים המעידים
על סטנדרטים כפולים, חוסר צדק משווע וצביעות בין-
לאומית בחסות האו"ם. להלן כמה דוגמאות:

1. משך השהות במקום שממנו ברח הפליט:

פליט רגיל - צריך להוכיח כי ברח מארץ מולדתו או ממקום מגוריו הטבעי שבו היה תושב קבע.

פליט פלסטיני - צריך להוכיח ששהה בארץ ישראל מיוני 1946 בלבד, כלומר כשנתיים לפני מלחמת תש"ח. קריטריון חריג זה נקבע על ידי האו"ם בידיעה כי רוב ערביי ארץ ישראל הגיעו אליה מארצות ערב כמהגרי עבודה, בעקבות הצמיחה שיצרה הציונות בראשית המאה ה-20. הם לא היו תושבי קבע בארץ ולחלקם הגדול גם לא היה מעמד רשמי. לפיכך הגדרת האו"ם לפליטים לא חלה עליהם והיה צורך "להמציא הגדרה חריגה ומיוחדת שתתאים להם".

2. נסיבות עזיבת מקום המגורים:

פליט רגיל - צריך להוכיח כי נעקר מארצו בכוח בניגוד לרצונו.

פליט פלסטיני - פליט פלסטיני לא צריך להוכיח דבר באשר לסיבת עזיבתו. זאת מפני שרוב ה"פליטים" נענו לקריאות מנהיגי הוועד הערבי העליון ועזבו מרצון כדי לא להפריע לצבאות הערביים לטבוח ביהודים, תוך שהם מתכננים לחזור לבתיהם לאחר השמדת כל היהודים. העובדה שהתכנית לרצוח את

יהודי ארץ ישראל לא התממשה אולי מעציבה את העוזבים, אך היא אינה סיבה להכיר בהם כפליטים ובוודאי שלא לאפשר את חזרתם ארצה.

3. פליטות לדורות ומעמד המשפטי של בני משפחת הפליט:

פליט רגיל - רק אדם שברח ממדינתו יוכר כפליט. לא בני משפחתו ובוודאי שלא בניו ונכדיו.
פליט פלסטיני - גם בנו של העוזב יחשב לפליט ואף ילדיו ונכדיו, ואפילו ילד שאומץ (!), ללא קשר למצבם הנוכחי. אין הגבלה למספר הדורות של ה"פליטים הפלסטינים", וכיום ישנם "פליטים פלסטינים" שהם דור רביעי למהגרי עבודה ששהו בארץ ישראל כשנתיים לפני מלחמת העצמאות.

4. פליט שביצע פשעי מלחמה, פשעים נגד האנושות ו/או עסק בטרור:

פליט רגיל - מאבד אוטומטית את מעמד הפליט אם ביצע פשעי מלחמה ו/או עסק בטרור.
פליט פלסטיני - לא מאבד את מעמדו בשום מצב! גם אם הורשע בביצוע פשעים נגד האנושות ו/או עסק בטרור (ישנן דוגמאות רבות למחבלים שביצעו

פיגועים ועדיין נהנים ממעמד של פליטים בחסות האו"ם).

5. ביטול מעמד הפליט או קבלת אזרחות ממדינה מארחת:

פליט רגיל - מאבד את מעמדו כפליט ברגע שקיבל אזרחות ממדינה מארחת, שכן הוא יושב מחדש. **פליט פלסטיני** - לא מאבד את מעמדו כפליט גם אם קיבל אזרחות ממדינה מארחת. לדוגמה: ישנם יותר ממיליון פליטים פלסטינים שקיבלו אזרחות מירדן - אך הם עדיין נחשבים פליטים. בין היתר, ישנם פליטים פלסטינים המחזיקים באזרחויות של מדינות שונות במערב אירופה, בארצות הברית ובקנדה. ראוי לציין כי חלק קטן מ"הפליטים הפלסטינים" מחזיקים גם באזרחות ישראלית - כלומר, הם כבר מימשו בפועל את "זכות השיבה" - אך עדיין נחשבים פליטים לפי האו"ם.

6. מעמד הפליט ביחס למצב סוציו-אקונומי:

פליט רגיל - מאבד את מעמדו כפליט אם צבר הון ונכסים והצליח לשקם את חייו במישור הכלכלי. **פליט פלסטיני** - לא מאבד את מעמדו כפליט גם

אם יתעשר! בניגוד לתדמית השקרית של פליט חסר כול, לחלק גדול מ"הפליטים" המקוריים יש בית, חשמל, מים וטלוויזיה, והם חיים בארץ שבה נולדו, או בחסות אוהדת של ממשל עצמי 'פלשתינאי' (ביש"ע) או ירדני. המשמעות היא שגם אם בחלוף שני דורות ממלחמת תש"ח "הפליט הפלסטיני" צבר רכוש והון, הוא ובני משפחתו עדיין יהיו זכאים לתמיכה וסיוע כלכלי מהאו"ם.

7. האבסורד הגדול מכולם - מעמדו של הפליט במקרה

של מוות:

פליט רגיל - מאבד את מעמד הפליט במקרה של מוות ונמחק ממצבת הפליטים של האו"ם.

פליט פלסטיני - מכיוון שאנשי אונר"א מעולם לא ערכו מפקד אוכלוסין המספק מידע מדויק באשר למספר הפליטים (אשר מונים כיום להערכתם כחמישה מיליון בני אדם), אין שום מעקב אחרי "פליט" שכבר מת, או אינו זכאי לתעודת פליט, שיש להסירו מרשימת הפליטים.

פרק רביעי

פליטי העולם ו"הפליטים הפלסטינים" - סטנדרטים כפולים וצביעות

"אנו מכירים, בדומה לרבים, ואף שזו אינה עמדה שאנו מבטאים בציבור, שאין זה סביר שזכות השיבה הולכת להתממש בשטחה של מדינת ישראל באופן משמעותי או במידה כלשהי... זה לא עניין פוליטי נעים, זה לא רעיון שאונר"א תומכת בו בפומבי, ואף על פי כן זה המתווה הידוע"

אנדרו ויטלי, יו"ר אונר"א בניו יורק, ג'רוסלם-פוסט 2010

בשנים 1944-1951 עזבו כארבעים מיליון איש באירופה את בתיהם והפכו לפליטים. עד שנת 1995 נוספו למצבת הפליטים של האו"ם עוד עוד מיליונים נוספים. מאז הקמתה לאחר מלחמת העולם השנייה יישובה סוכנות הפליטים הבין-לאומית כחמישים מיליון איש. בעיית

הפליטים העצומה שנוצרה בעקבות מלחמת העולם השנייה טופלה אפוא כראוי על ידי סוכנות הפליטים הבין־לאומית, וכיום אין ולו פליט אחד שלא יושב לאחר מלחמה זו. סוכנות הפליטים הבין־לאומית אף זכתה בפרס נובל לשלום על פעילותה החשובה, שכן לא ניתן אפילו לדמיין מה היה קורה אילו בעיית הפליטים שנוצרה לאחר מלחמת העולם השנייה לא הייתה זוכה לטיפול. בעצם, כשחושבים על כך, דווקא ניתן לדמיין מציאות כזו: הרי זה בדיוק מה שקרה ל"פליטים הפלסטינים".

באותו זמן שסוכנות הפליטים הבין־לאומית יישבה מיליוני פליטים, אונר"א קיבלה מנדט מהאו"ם לסייע - בדגש על לסייע בלבד ולא על מנת למצוא פתרון - לכשבע מאות אלף פליטים פלסטינים שברחו מבתיהם כתוצאה ממלחמת העצמאות. מספר "הפליטים הפלסטינים" הוא מוגזם לכל הדעות, ובפרק הקודם ניתן היה להבין איך הגיעו למספר זה, המופרך מיסודו. אך אלו הם הנתונים הרשמיים של האו"ם כפי שנרשמו ע"י אנשי אונר"א בשנים 1949-1950. במילים אחרות, באותן השנים שבהן היו מיליונים רבים של פליטים, בארץ ישראל ובמדינות הסובבות אותה שאליהן ברחו הפליטים היו, על פי נתוני אונר"א, כשבע מאות אלף "פליטים פלסטינים".

בזמן שסוכנות הפליטים הבין-לאומית טיפלה באותם עשרים מיליון פליטים ודאגה ליישובם הקבוע - כך שאינם נחשבים עוד לפליטים - הרי שמספר ה"פליטים הפלסטינים" צמח משבע מאות אלף לכחמישה מיליון . המשמעות היא שבניגוד לסוכנות הפליטים הבין-לאומית, העושה עבודת קודש בכל רחבי העולם בשיקום מיליוני פליטים, פועלת אונר"א בכיוון הפוך לגמרי. כל תפקידה הוא להנציח את מצב הפליטות של הפלסטינים ולדאוג באופן ישיר לכך שהם לעולם לא יוכלו להשתקם או חלילה לזכות לחיים נורמליים כפי שזכו שאר פליטי העולם.

במהלך המאה העשרים התפיסה המקובלת בקרב הקהילה הבין-לאומית הייתה עידוד העברת אוכלוסין וחילופי אוכלוסין על מנת לפתור סכסוכים בין לאומיים, אתניים ודתיים. כך פעלה הקהילה הבין-לאומית במקרים של סכסוכים שונים ברחבי העולם במאה העשרים, ובכך פתרה סכסוכים עקובים מדם שחלקם התקיימו במשך מאות בשנים. להלן כמה דוגמאות למקרים מסוג זה. חשוב לציין שהדוגמאות עוסקות בסכסוכים אלימים בין **קיבוצים לאומיים**, **אתניים ודתיים** שגרמו לבעיות של פליטות בקנה מידה של מאות אלפי ואף מיליוני בני אדם:

1. **אזור הבלקן:** במהלך המאה העשרים נעקרו בין שבעה לעשרה מיליון בני אדם ממקום מושבם כתוצאה ממעשי טבח, טיהור אתני והעברה על פי הסכם. המשותף לכל אותם האירועים היה יצירת מדינות לאום ואזורים הומוגניים מבחינה לאומית, אתנית או דתית.

2. **המיעוט הגרמני במזרח אירופה:** לאחר מלחמת העולם השנייה נאלצו כשנים עשר מיליון גרמנים שהתגוררו במשך מאות שנים במזרח אירופה - פולין, הונגריה, רומניה ועוד - לעזוב את בתיהם ולעבור למערב גרמניה. במהלך המעבר לגרמניה נרצחו רבים מהם, ומיותר לציין שהם הועברו בניגוד לרצונם. כיום הם וצאצאיהם מתגוררים בגרמניה.

3. **הודו ופקיסטן:** כחלק מפתרון סכסוך עקוב מדם בין הודו לפקיסטן, התבצעו חילופי אוכלוסין. מיליוני מוסלמים עזבו את בתיהם שבהודו ועברו לפקיסטן, בעוד מיליוני הינדים עשו את הדרך ההפוכה. למרות המעבר הקשה והמצוקה הכלכלית של אותם הפליטים, הם וצאצאיהם נקלטו ונטמעו במדינותיהם החדשות.

4. **ארמניה ואזרבייג'ן:** עם התפרקות ברית המועצות בסוף המאה העשרים החלו תסיסות אתניות ודתיות בקרב חלק מהקבוצות השונות שהרכיבו בעבר את הגוש הסובייטי. כך קרה בין ארמניה לשכנתה אזרבייג'ן. מוסלמים באזרבייג'ן טבחו בארמנים (נוצרים) וארמנים טבחו במוסלמים. כתוצאה ממעשי הטבח והזוועה, כמיליון איש ברחו מבתיים והפכו לפליטים. בעקבות הסכם השלום שנחתם בשנת 1994 בעיה זו נפתרה, ובעזרתה הנמרצת של נציבות הפליטים הבין־לאומית יושבו הפליטים על פי דתם - כלומר, נוצרים בארמניה ומוסלמים באזרבייג'ן.

5. **קפריסין:** הסכסוך בין הטורקים ליוונים קיים כבר מאות שנים. האי קפריסין, המאוכלס ביוונים וטורקים, סבל מסכסוך זה שנים רבות, ושנת 1974 נחשבת לשיא הסכסוך. בשנה זו פלש הצבא הטורקי לצפון קפריסין, וכך נוצרה "הרפובליקה הטורקית של צפון קפריסין" - מדינה עצמאית נפרדת מקפריסין שאינה מוכרת על ידי הקהילה הבין־לאומית, אלא רק על ידי טורקיה עצמה. כתוצאה מהמלחמה שהתחוללה באי, ברחו כמאתיים אלף יוונים מצפון האי לדרומו, בעוד שבכיוון ההפוך ברחו כשישים אלף טורקים. פליטים

אלו התיישבו במקומותיהם החדשים ואינם נחשבים עוד לפליטים. הסוגיה המעניינת ביותר מבחינתנו, הישראלים, ואשר לא ניתן לזלזל בחשיבותה, היא פסיקת בית הדין האירופי בהאג בנושא בתייהם של הפליטים היוונים שנאלצו לברוח מהאזור הטורקי של האי. בשנת 2010 דן בית הדין האירופי בעתירה שהוגשה על ידי הפליטים היוונים, שטענו לזכותם המלאה לקבל בחזרה את בתייהם שבצפון האי. בית הדין האירופי פסק כי הדבר אינו אפשרי ואינו מקובל, משום שגם על טענות מסוג זה ("זכות השיבה" למעשה) חל חוק ההתיישנות, ואותם פליטים יונים שנאלצו לברוח מבתייהם - בעקבות כיבוש טורקי בלתי חוקי (הקהילה הבין-לאומית לא מכירה בצפון קפריסין, כאמור) - אינם זכאים לקבל את בתייהם בחזרה.

חמש הדוגמאות שהוזכרו הן מהבולטות בנושא זה, אך ישנן דוגמאות רבות נוספות. המשותף לכל אותן הדוגמאות, ולדוגמאות רבות אחרות, הוא מתן מענה ופתרון לאוכלוסיות הפליטים השונות על ידי הסוכנות הבין-לאומית לפליטים. במהלך המאה העשרים עברו או הועברו ממקום אחד למשנהו יותר מארבעים מיליון בני אדם כתוצאה מסכסוך לאומי, דתי, אתני או טריטוריאלי -

כולם זכו לסיוע מסוכנות הפליטים הבין־לאומית ויושבו במקומותיהם החדשים. ה"פליטים הפלסטינים" הם קבוצת הפליטים היחידה בעולם שהוקמה לה סוכנות פליטים בלעדית מטעם האו"ם, והם גם קבוצת הפליטים היחידה בעולם שלא נמצא פתרון למצבה.

לא קשה למצוא משפטנים, אקדמאים, אנשי רוח ופעילי זכויות אדם שתמכו ועזרו במציאת פתרונות לפליטים שונים ברחבי העולם, בהתבסס על חילופי אוכלוסיות ומעבר אוכלוסיות. אותם אנשים עומדים גם בחוד החנית של ההתנגדות למציאת פתרון ל"פליטים הפלסטינים", ועושים כל שביכולתם להנציח את "הפליטות הפלסטינית", כך שבעיה זו תפחה על הנייר לממדים מפלצתיים - ממאות אלפי פליטים לפני כשישים שנה למיליונים כיום.

פרק חמישי

"הפליטים" במדינות ערב

"הצבאות הערבים נכנסו לפלסטין כדי להגן על הפלסטינים מפני העריצות הציונית, אבל במקום זאת הם נטשו אותם, אילצו אותם להגר ולעזוב את מולדתם, והשליכו אותם לכלא דומה לגטאות שהיהודים גרו בהם במזרח אירופה"

מחמוד עבאס, יו"ר הרשות הפלסטינית

להמחשת האבסורד בנוגע ל"פליטים הפלסטינים" די בבחינת מצבם במדינות הסובבות אותנו, אשר תושביהן חולקים עם הפליטים שפה משותפת, לרוב דת משותפת ולאומיות ערבית משותפת, ואשר צבאותיהן פלשו למדינת ישראל ביום הראשון להיווסדה כדי "לסייע לערביי ארץ ישראל", לטענתם. האומנם?

לבנון: לבנון אינה נותנת אזרחות לפליטים פלסטינים, פרט לכ־50,000 פלסטינים נוצרים בשנות ה־50 וה־60 של המאה הקודמת, ובשנות ה־90 קיבלו שאר הפלסטינים הנוצרים. בנוסף לכך, נשללו מפליטים פלסטינים זכויות שיבטיחו להם מגורי קבע, תעסוקה, רכוש, קשר קהילתי־חברתי ואיחוד משפחות. קיימות הגבלות על זכותם לעבוד ועל זכויותיהם במקום העבודה ואלה, לרוב, מונעות מפלסטינים לשפר את רמת חייהם. עד 2005, הפלסטינים לא הורשו לעבוד בכ־70 סוגי עבודות שונות בלבנון. כיום, הם אינם מורשים לעסוק בכ־20 סוגי מקצועות. הפלסטינים בלבנון חיים ברובם במחנות פליטים, ורבים מהם סובלים מצפיפות־יתר, עוני, מחסור בתשתיות, אבטלה, ועוד. כ־90% מהפליטים הפלסטינים בלבנון נמצאים מתחת לקו העוני.

סוריה: פליטים בסוריה אמנם נהנים מזכויות אדם בסיסיות, מגישה לעבודה ולשירותים רפואיים, אך מנגד אינם מורשים לבחור בבחירות, וגם לא להיבחר. הם גם לא זוכים לקבל אזרחות סורית או דרכון סורי. רק שלושים אחוז מאלה שעדיין נחשבים משום מה "פליטים פלסטינים" בסוריה מתגוררים במחנות פליטים. עם פריצת המשבר ב־2011 ועד היום, פליטים פלסטינים

רבים נאלצים להימלט מהמדינה. אלו שנאלצים להישאר בסוריה, סובלים בשנים האחרונות מהשפעה די־פרופורציונאלית במלחמת הדמים, רבים מהם נפגעים בשל קרבתם לאזורי הקרבות ושיעור עוני גבוה.

עיראק: מדינה זו מסרבת להעניק לפליטים ולצאצאיהם אזרחות או מעמד חוקי אחר, ואוסרת עליהם לרכוש אדמות, מכוניות ובתים על־שםם. הפלסטינים בעיראק הם נוכחים־זמניים במדינה, והם חווים קושי גובר והולך בהשגת אשרות שהייה. הם נאלצים לחדש את האשרות מדי שנה ושנה. הפלסטינים בעיראק נתקלים בקשיים רבים מהשלטונות באם רצונם לצאת מהמדינה. החל מ־2006, מהווים הפלסטינים יעד לתקיפות רבות מצד האוכלוסייה השיעית בעיראק.

רק בשנות ה־70, ניאותו השלטונות העיראקים להעמיד מבני קבע לטובת האוכלוסייה הפלסטינית, אך מבנים אלו היו מבנים עלובים שלא התאימו לצרכי אוכלוסייה הפלסטינית הגדלה במדינה.

כוויית: בשנת 1990 בעקבות פלישת עיראק של סדאם חוסיין לכוויית השכנה, ברחו מכוויית כ־200,000 פליטים פלסטינים בשל חשש מרדיפה והתנכלות מצד הכיבוש

העיראקי. ב־1991, עם סיום מלחמת המפרץ הראשונה ושחרור כווית מהכיבוש העיראקי בה תמכו אש"ף והיו"ר יאסר ערפאת לאחר כריתת ברית, נאלצו לעזוב את כווית כ־ 200,000 פלסטינים נוספים בשל הגבלות והתנכלויות מצד השלטון הכוויתי. בסך הכל מדובר בכמות פליטים שיצאה את כווית בתוך זמן קצר, בסדר גודל דומה לעזיבה הפלסטינית את ישראל ב־1948. אך על היציאה מכווית, כמעט ולא תשמעו.

מצרים: הפליטים הפלסטינים מקבלים כיום יחס של זרים במצרים. הם אינם זוכים לתמיכה כספית סוציאלית כמו אזרחי מצרים. החל משנות ה־80' והלאה, איבדו הפלסטינים את זכותם לגשת לשירותי חינוך, בריאות, ולזכות בשירותי דיור.

ערב הסעודית: אין ל"פליטים הפלסטינים" אזרחות סעודית, ואף אסור להם להגיש בקשה לקבלת אזרחות על בסיס הוראות הליגה הערבית האוסרות על מדינות ערב להעניק להם אזרחות. האלטרנטיבה היחידה שלהם לקבלת אזרחות היא להינשא לאזרח/ית סעודי/ית. הפלסטינים הם הקבוצה הזרה היחידה שאינה יכולה להרוויח מחוק סעודי משנת 2004 המקנה לגולים מכל

הלאומים שהתגוררו בממלכה לפחות עשר שנים להגיש בקשת אזרחות. נשללות מהפלסטינים בסעודיה זכויות שיבטיחו להם מגורי קבע, תעסוקה, רכוש, קשר קהילתי חברתי ואיחוד משפחות.

ירדן: מדינה זו יוצאת דופן מאחר שמרבית הפלסטינים המתגוררים בתחומי הממלכה זכו לאזרחות מלאה כאשר זו סיפחה רשמית את הגדה המערבית בשנת 1950, ובתחומיה נמצאת הקהילה הפלסטינית הגדולה ביותר בין המדינות המארחות. למרות זאת, הפלסטינים מופלים לרעה ואינם שווים זכויות מבחינת השתתפות פוליטית, זאת משום שמערכת הבחירות הירדנית נתונה להשפעות של השלטונות ולהטייה ישירה, מתוך חשש של השלטון המלוכני מיצוג גובר לפלסטינים בפרלמנט. כתוצאה מכך, הפלסטינים מיוצגים רק על-ידי 10% מחברי הפרלמנט.

הרשות הפלסטינית: הסכמי אוסלו, שנחתמו בשנת 1993 ואילך, כללו הכרה בזכותה של ישראל להתקיים בשלום ובביטחון, והתחייבות לסיום הסכסוך בדרכי שלום. במסגרת ההסכמים הוקמה הרשות הפלסטינית, אשר קיבלה אחריות וסמכות על רוב השטחים המיושבים בצפיפות יחסית, על ידי ערבים ששוחררו בשנת 1967

משלטון הכיבוש הירדני (שלא הוכר על ידי העולם). אחריות וסמכות אלה תוגברו במיליארדי דולרים של תרומות ובשפע רצון טוב מצד מדינות העולם. כך יכולה הייתה הרשות ליישב מחדש את הפליטים במחנות שבתחומה, לסלק את אחד הפצעים החמורים שבלב הסכסוך, להגביר את סמכותה שלה, בין היתר על חשבון אונר"א, וכבונוס להמריץ את כלכלתה, שרמתה כשל מדינת עולם שלישי. עברו כעשרים שנה ודבר לא נעשה, מאותן סיבות ממש שמדינות ערב לא שיקמו את "הפליטים" בעצמן - הרצון להשתמש בהם כדלק במאבק לחיסולה של מדינת ישראל.

לוב: דוגמה חד־משמעית ליחס הצבוע של מדינות ערב ל"פליטים הפלסטינים" בא לידי־ביטוי היטב בלוב. בשנת 1995 הצהיר שליט לוב, מועמר קדאפי, על כוונתו לגרש את כל הפלסטינים מלוב עקב אי־הסכמתו לחתימת אש"ף על הסכמי אוסלו. לאחר מכן, אלפי פלסטינים הועלו על אניות ומשאיות ונשלחו לעתיד לא ידוע, ואלפים נוספים נותרו באוהלים בגבול עם מצרים.

אז מה היה לנו כאן? מיצג מדהים של "סולידריות ערבית" בביצוע "האומה הערבית", שהפלסטינים הם חלק

אינטגרלי ממנה, על פי "האמנה הפלסטינית" עצמה. פעם אחרי פעם דחו מדינות ערב הצעות ליישוב מחדש של הפליטים. מדינות ערב חתמו בשנת 1965 על "פרוטוקול קזבלנקה" שהיה אמור להעניק לפלסטינים זכויות עבודה ותנועה, אך לא אזרחות - "ללכת בלי, ולהרגיש עם". אלא שכמו מסמכים רבים מהסוג הזה באזורנו, גם המסמך הזה לא שינה דבר וההתעללות נמשכה.

ברמה ההשוואתית מתברר שהקבוצה הפלסטינית שחוותה את הצמיחה המשמעותית ביותר היא זו שמצויה בשלטון ישראל: הן ערביי ישראל, שזכו לאזרחות ישראלית ומצבם טוב בהרבה מאשר בשאר מדינות ערב, והן ערביי יהודה ושומרון, כולל "הפליטים" שבהם. לעומת תנאי החיים הקשים בשלטון מדינות ערב, זכו הפלסטינים בשלטון ישראל - החל משנת 1967 ועד ליישום הסכמי אוסלו - לעלייה קבועה ברמת החיים, בתעסוקה, בשירותי בריאות ובתחלת חיים; לירידה דרמטית בתמותת תינוקות ולצמיחה אדירה של ההשכלה הגבוהה.

פרק שישי

Money Money Money תנו למספרים של אונר"א לדבר

"הפעילות של אונר"א מנציחה את הסכסוך
הישראלי-פלסטיני במקום לפתור אותו"
עינת וילף, לשעבר ח"כ ויו"ר ועדת החינוך

אונר"א היא אימפריה כלכלית במושגי הרשות הפלסטינית, וחברים בה יותר מעשרים ותשעה אלף מועסקים שמהם רק מאתיים אינם פלסטינים. לעומת זאת, בסוכנות הפליטים הבינלאומית ישנם פחות משמונת אלפים עובדים המטפלים ביותר משלושים וארבעה מיליון פליטים. על מנת לסבר את האוזן: התקציב השנתי של אונר"א בשנת 2013 עמד על 1.18 מיליארד דולר מתוכם יותר ממאתיים וחמישים מיליון דולר מועברים על ידי ממשלת ארצות הברית ישירות לאונר"א. נוסף על כך, יש לארגון

קרן פנסיה עם יותר ממיליארד דולר המנוהלת באופן בלעדי על ידי נציב אונר"א. האבסורד הוא קיומה של קרן פנסיה לארגון המוגדר כזמני, זאת משום שכל שנים מספר מחדשים את המנדט שניתן לאונר"א כך שמדובר בארגון זמני. מפתיע שאין איש פוצה את פיו בגין העובדה שיש קרן עם מיליארד דולר ויותר המנוהלת ללא מעקב וללא שום דין וחשבון לאו"ם.

באונר"א היחס בין עובד לפליט הוא אחד לכמאה ושבעים פליטים. בסוכנות הפליטים הבין-לאומית היחס הוא עובד אחד לכארבעת אלפים ארבע מאות פליטים. בשנת 2000 הוציאה אונר"א כשבעים ושניים דולר בממוצע לכל "פליט פלסטיני" (כזכור, רוב "הפליטים" אינם פליטים בשום מובן שהוא), בעוד סוכנות האו"ם לפליטים הוציאה כחמישים ושלושה דולר בממוצע לכל פליט משאר העולם, דבר המצביע על כך ש"הפליטים הפלסטינים" זוכים ליחס טוב יותר ומועדף יותר על ידי האומות המאוחדות מכל פליט אחר בעולם.

וכאן מגיע האבסורד לשיאו. ב-1948, כאשר אונר"א נוסדה, היו באחריותה כשבע מאות אלף פליטים, ואילו כיום קיימים על פי הערכתה - שכן מעולם לא נעשה מפקד רשמי על מספר הפליטים - כחמישה מיליון פליטים! (המספר האמיתי הוא ככל הנראה כחמישים אלף "פליטי")

תש"ח החיים כיום). בניגוד גמור לכך, סוכנות הפליטים הבינלאומית הצליחה ליישב כבר מעל ל-50 מיליוני פליטים, וכיום היא מטפלת במיליוני פליטים חדשים ללא קשר לפליטים דאז. מספרים אלה כשלעצמם מוכיחים עד כמה אונר"א היא דוגמה להטיה אנטי־ישראלית של ארגון האומות המאוחדות נגד מדינת ישראל.

הדברים מקבלים משנה תוקף נוכח העובדה שהעולם המערבי השקיע בפלסטינים לאורך השנים סכומי עתק בסדר גודל של תוכנית מרשל (שסייעה לשיקום אירופה אחרי מלחמת העולם השנייה), דהיינו כמאה מיליארד דולר בערכים נוכחיים, כשההשקעה בכל פלסטיני גדולה בהרבה מההשקעה בכל אירופאי.

מהאמור לעיל ברור כי רק ביום שבו יזכו "הפליטים הפלסטינים" לקבל יחס זהה לפליטים משאר העולם יהיה ניתן לשקם אותם, מצבם ישתפר ו"בעיית הפליטים" תיפתר.

פרק שביעי

טרור והסתה בחסות אונר"א

"אני בטוח שיש חברי חמאס ברשימת מקבלי המשכורת של אונר"א, ואינני רואה בכך פשע" פטר הנסון, לשעבר המזכיר הכללי של אונר"א

בשנת 2003 פורסם בישראל מסמך אשר תיעד את פעולות אונר"א המשמשות ככיסוי לפעולות חבלניות פלסטיניות, לרבות הברחת נשק באמבולנסים השייכים לאו"ם וקיום פגישות של ארגון הטרור "התנזים" במבנים של האו"ם.

במעין אישור, הודה בגילוי לב המזכיר הכללי הקודם של אונר"א, פטר הנסון, בראיון שהתנהל באוקטובר 2004: "אני בטוח שישנם חברי חמאס ברשימת מקבלי המשכורת של אונר"א, ואינני רואה בכך פשע... חמאס, בתור ארגון פוליטי, לא אומר שכל חבר הוא גם מיליטנטי, ואנו איננו

עושים הערכה פוליטית ומניעים אדם מלהשתכנע לצד אחד כנגד האחר."

הקונגרס האמריקני האשים את אונר"א, בין השאר, כדלקמן: "לאחר סקירה ממצה של הביקורת העצמית של האו"ם, זוהי עובדה ברורה שאונר"א מעוצבת על ידי ניהול כושל, מדיניות לא־יעילה, וכישלון בהבטחת ענייני הכספים שלה. עלינו לשדרג את הבקרה הכספית של אונר"א ולנהל אכיפת חוק בארצות הברית, כדי למנוע מכספם של משלמי המסים לתמוך במחבלים."

דוגמה אחת מני רבות על השתלטות הדרגתית של חמאס וארגוני טרור פלסטיניים אחרים על אונר"א הוא הטרוריסט עווד אל־קיק (אבו מוחמד). אל־קיק שימש כמורה בבתי הספר של אונר"א ברפיח ובמקביל שרת כראש יחידת ההנדסה וייצור אמצעי הלחימה של הג'יהאד האסלאמי, אשר מופעלים, כידוע, נגד אוכלוסייה אזרחית. הוא היה אחד הפעילים הבכירים שהופקדו על ייצור הרקטות ופיתוחם עבור הג'יהאד האסלאמי ועל הכנת מטעני חבלה ואמצעי לחימה. בנוסף לכך, אל־קיק הכשיר דורות של "מהנדסי טרור" על בסיס הידע שצבר. למרות הכול, לאחר שנחשפה פעילותו בתחום הטרור נמנעה אונר"א מלפטר מכל תפקיד של הוראה וחינוך במוסדותיה.

דוגמה נוספת לשיתוף הפעולה הפורה בין אונר"א לחמאס: ב־30 בדצמבר 2005 התקיים אירוע תרבותי לכבודם של מאה מורים מצטיינים בבית ספר של אונר"א בחאן יונס. בין הנוכחים היה ד"ר יונס אל־אסטל, אחד מראשי חמאס, המטיף יום ולילה להפעלת טרור נגד ישראל. בין היתר פרסם אל־אסטל פסקי הלכה ('פתוות'), שלפיהם יִשרפו היהודים גם בעולם הזה וגם בגיהנום. במקרים רבים אותר שימוש ברכבי אונר"א על ידי גורמי טרור. למשל, במהלך פעילות צה"ל בשכונת זיתון ב־2005 השתמשו פעילי טרור ברכבי אונר"א על מנת להבריח מהמקום חמושים וייתכן שגם חלקי גופות של חיילי צה"ל. היועץ המשפטי של אונר"א לשעבר, ג'יימס ג' לינדזי, טוען בין היתר שאונר"א לא נקטה צעדים לזהות מחבלים ולדחות אותם משורות הסגל שלה או ממקבלי השירות שלה, ולא פעלה למנוע מחברי ארגונים כמו חמאס מלהצטרף לצוות שלה. זאת ועוד, אונר"א לא מקיימת שום בדיקות ביטחוניות לפני העסקת עובדים, והיא אינה מפקחת על ההתנהגות מחוץ לזמן העבודה של עובדיה כדי להבטיח תאימות עם חוקי הארגון שהם (באופן רשמי גרידא) נגד הטרור.

החמאס השתלט על אונר"א ללא שום בעיות, והוא מצליח על ידי כך לשלוט במערכת החינוך והתכנים

המועברים לתלמידים. תכנית הלימודים של אונר"א היא לאומנית קיצונית ומקדמת שנאה והסתה. בספרי הלימוד מדינת ישראל אינה קיימת והיהודים מוצגים כיצורים נתעבים ותת־אנושיים. במארס 2009 התקיימו הבחירות לאיגודי העובדים של אונר"א, ומועמדים המזוהים עם חמאס זכו בכל אחד עשר המושבים במגזר המורים. בכך הובטחה שליטת חמאס בבתי הספר של אונר"א בעזה. אם כל זה לא מספיק, בשנת 2014 במהלך מבצע צוק איתן, נתגלו על ידי אנשי אונר"א רקטות בבתי ספר של הארגון. הרקטות ככל הנראה הוחזרו לידי החמאס. כמו כן, במבנה ששימש כמרפאה של אונר"א היה פיר מנהרה והמבנה היה ממולכד. שלושה חיילי יחידת מגלן נהרגו בפיצוץ המבנה. גם במהלך שנת 2017, התגלו מספר מנהרות תחת בתי־ספר של אונר"א.

פרק שמיני

היהודים יוצאי ארצות האסלאם

"פליט הוא פליט והמצב של הפליטים היהודים ממדינות ערב חייב לקבל הכרה. כל הפליטים ראויים להתייחסות משום שהם איבדו גם רכוש פיזי וגם הקשר היסטורי".
פול מרטין, לשעבר ראש ממשלת קנדה

בניגוד לסיפור הפלסטיני השקרי, עוולה היסטורית אמיתית הונחתה על יהודי ערב בשנות מלחמת העצמאות (1948) ובשנים שלאחריה. ערב הקמת המדינה חיו במדינות ערב כתשע מאות אלף יהודים. בעידוד השלטונות הציף גל אנטייהודי את מדינות ערב. וכך פוגרום אחרי פוגרום, גזרות אחר גזרות, היהודים הבינו שאם לא יברחו, גורלם עתיד להיות זהה לגורל אחיהם, יהודי אירופה. המספרים מצביעים על כך שתשעים

ותשעה אחוזים מהם עזבו בפרק זמן קצר, אשר אין לו אח ורע בהיסטוריה.

לא זו בלבד שהיהודים שחיו במדינות ערב נרדפו באופן אכזרי, עברו פרעות מייסרות ונושלו מבתיהם ומרכושם, נרצחו על ידי אספסוף מוסת בעידוד השלטונות ולמעשה גורשו, הם נאלצו להותיר מאחור רכוש גדול פי כמה מזה של ערביי ארץ ישראל.

זה הזמן לחזור אל המספרים היבשים: לעומת חמש מאות ושישים אלף פליטים ערבים ממלחמת העצמאות, שרובם עזבו מבלי שראו ולו חייל ישראלי אחד, ברחו ממדינות ערב שמונה מאות עד תשע מאות אלף יהודים. במילים אחרות, על כל ערבי - יהודי וחצי.

עוולה זו אינה זוכה להתייחסות כלשהי ולו המינימלית ביותר. אולי בשל החשש שהסבל של הפליטים היהודיים יגמד את "צדקת" הפלסטינים. יהודי מדינות ערב שילמו מחיר כבד, אף על פי שלא היו צד בעניין. קרבנות תמימים אלה שחוו אסון עצום הגיעו למדינה בחיתוליה, ועל אף המצוקה והטעויות הרבות של המדינה הטרייה, הענייה ודלת האמצעים, הם שיקמו עצמם בתוך כמה עשורים.

היהודים יוצאי מדינות ערב הם הפליטים האמיתיים לפי הגדרות האו"ם, אך הם לא זכו לאגורה שחוקה מכספי האו"ם. הם ראויים לכך שסיפורם יסופר, שההיסטוריה

שלהם תיוודע, שזכויותיהם יוכרו ושהצדק ייעשה. גם ליהודים יש צדק וזכויות. אסור בשום פנים ואופן לוותר על הצדק שלנו.

לעומת זאת, "הפליטים הפלסטינים" שילמו את המחיר על הכרזות המלחמה והשמד של מנהיגיהם, ואין ספק כי חלקם הזדהו עם קריאות אלה. בחלוף יותר משישים שנה הם עדיין עסוקים במיץ של עצמם, ב'התמסכנות', ב'התקרבנות', בהתבכיינות.

וזאת למה?

המניע הוא כמובן פוליטי - הרצון לחסל את מדינת ישראל. שהרי תכלית מעמד הפליטות היא חיסול המדינה היהודית באמצעות "זכות השיבה".

פרק תשיעי

סגירת אונר"א ושיקום הפליטים = ביטול טענת "זכות השיבה"

"הדרישה לזכות השיבה נועדה, למעשה,
להשיג את המטרה של חיסול ישראל"
שר החוץ המצרי, מחמוד סלאח אל-דין, 1949

במאה העשרים התרחשו חילופי אוכלוסין בכל רחבי העולם. עשרות מיליונים עברו את החוויה הקשה והמטלטלת כתוצאה ממלחמות וסכסוכים, ורק הפלסטינים עסוקים בהתבכיינות ובהטחת האשמות במקום לקבל אחריות על תוצאות פשעיהם.

יהודי ארצות ערב גורשו מבתיהם, אך שבו למולדתם ופתחו בה בחיים חדשים. לעומתם, "הפליטים הפלסטינים" שחיים במדינות ערביות ממשיכים להיות מנוצלים על ידי מנהיגיהם ומשמשים כמכשיר ציני במאבק נגד המדינה היהודית.

בעשורים האחרונים אנו שומעים שוב ושוב על האחריות הישראלית, כביכול, למצוקת הפלסטינים. האחריות האמיתית מוטלת על מדינות ערב ועל ארגון האו"ם שעשו הכול על מנת להנציח את מצבם של "הפליטים" כנשק נגד ישראל.

הפלסטינים - שרובם הגיעו ארצה כמהגרי עבודה מארצות ערב השכנות בעקבות הפריחה הכלכלית שהציונות יצרה - רואים עצמם כחלק מהאומה הערבית. ואולם, ארצות המוצא שלהם מסרבות לפתרון של "בעיית הפליטים" בתחומן. כך הפכו "הפליטים הפלסטינים" לקורבן של מדינות ערב על מזבח פוליטי אכזרי שסופו אינו נראה באופק.

הדרישה ל"זכות השיבה", כדברי שר החוץ המצרי בשנת 1949 לעיל, היא המצאה תעמולתית שמטרתה הבלעדית היא חיסול מדינת ישראל. ראינו כי רוב ערביי ישראל הגיעו כמהגרי עבודה מארצות ערב, כי לא היו תושבי קבע בארץ ורובם לא גורשו ממנה - (ולכן אינם זכאים למעמד של פליט), וכי מנהיגי ערב עודדו אותם לעזוב את מקום מגוריהם כדי לחזור עם הצבאות הערביים העתידים לכבוש את ישראל ולחסלה. מכל הסיבות הללו זכות השיבה של "הפליטים" - שלפי האמנה הפלסטינית הם חלק מהאומה הערבית - צריכה להיות למדינות המוצא

שלהם. יתירה מכך, בראיית הפליטים האמיתיים - יהודי ערב שחיו במדינותיהם במעמד של קבע ונעקרו משם בכוח - אפשר לראות במצב שנוצר מעין חילופי אזרחים בין יהודי ערב לבין ה"פליטים הפלסטינים".

בשנים האחרונות מתחילה לחלחל לציבור הישראלי ולנציגיו בכנסת ההבנה כי סוכנות אונר"א מנציחה את בעיית "הפליטים הפלסטינים", במקום לסייע לשיקומם. בעוד תכליתה של סוכנות האו"ם לפליטים היא שילובם ושיקומם במדינות שבהן הם שוהים, תכליתה של אונר"א שונה לגמרי. מדינות ערב התנגדו ומתנגדות לשילובם של הפליטים במדינותיהם ואונר"א היא הזרוע הביצועית למימוש מדיניות פושעת זו. אונר"א הוקמה אפוא כדי להנציח את הפליטות הפלסטינית והיא מצטיינת בהגשמת ייעודה. הדיאלוג הבא ממחיש זאת היטב:

"ילדי, מה תרצה להיות כשתגדל?"

"פליט".

לאחרונה אנו עדים לניסיונות של בודדים לפעול לשינוי המצב ולהתפכחות מההכרה ב"פליטים הפלסטינים". קיימות גם הצלחות נקודתיות, כמו העברת חוק בסנאט האמריקני המחייב את אונר"א לדווח כמה מ"הפליטים הפלסטינים" שזוכים לתמיכה נולדו לפני 1948 (יוזמה של

ח"כ לשעבר וילף). אולם, ישנו פתרון אחד ויחיד לבעיית "הפליטים הפלסטינים" - סגירתה של אונר"א. העברת "הפליטים הפלסטינים" לטיפול סוכנות האו"ם הפליטים תביא לשיקום "הפליטים הפלסטינים" כפי ששוקמו בעבר עשרות מיליוני פליטים בכל רחבי העולם. סגירת אונר"א איננה חייבת להיעשות בבת אחת, אלא בתהליך שיחל בהצבת אולטימטום של המדינות התורמות לאו"ם (בעיקר ארצות הברית, קנדה ומדינות האיחוד האירופי). הדרישה צריכה להיות הפניית מאות מיליוני הדולרים של תקציב אונר"א לפינוי מחנות הפליטים ולשיקום יושביהם במדינות ערב. במקביל, נדרש לחץ כלכלי על מדינות ערב להעניק לתושביהן הפלסטינים זכויות אזרח בסיסיות המגיעות להם על פי המשפט הבין-לאומי וכן לחץ כלכלי (התניית תרומות) ופוליטי על הרשות הפלסטינית להפנות תקציבים לפירוק המחנות ולשיקום יושביהם.

ביבליוגרפיה

ורשימת קריאה נבחרת

ספרים

- יואב גלבר, קוממיות ונכבה : ישראל, הפלסטינים ומדינות ערב, 1948.
ג'ואן פיטרס, "מאז ומקדם". הוצאת הקיבוץ המאוחד 1988.
בני מוריס, "לידתה של בעיית הפליטים הפלסטינית 1947-1949".
הוצאת עס'עובד.
בני מוריס, "קורבנות : תולדות הסכסוך הציוני-הערבי: 1881-2001".
אבי שליים, קיר הברזל: ישראל והעולם הערבי, הוצאת ידיעות
אחרונות 2005.
תום שגב, 1949 הישראלים הראשונים, הוצאת כתר, 1984.
ארז תדמור וארא"ל סגל, נכבה חרטא, הוצאת אם תרצו, 2011.
Politics, Lies, and Videotape: 3,000 Questions and Answers on the
By Yitschak Ben Gad , 1991, p 310 "*Mideast Crisis*
Najjar,–The Gulf War:Overreaction & ExcessivenessBy Hassan A El
Amazone Press, 2001

מאמרים

- של אונר"א - כישלון", 2010. [schwartz.com/HE/?p=1290](http://www.schwartz.com/HE/?p=1290) - http://www.adi.com/HE/?p=1290 - עדי שוורץ, "קיומה של אונר"א - כישלון", 2010.
- <http://www.jcpa.org.il/Templates/showpage.asp?FID=514&DBID=1&LANGID=2&TMID=99&IID=17178>
- <http://www.cfnepr.com/%D7%9E%D7%93%D7%95%D7%A2%D7%A7%D7%99%D7%D7%90-%90%D7%95%D7%A0%D7%A8%D7%99%D7%9E%D7%AA.html> - דוד בדין, "מדוע אונר"א קיימת?", 2012.
- http://www.nrg.co.il/app/index.php?do=blog&encr_id=f2b4c1b55be76d1e6d7b777256ea0370&id=3796 - בן דרור ימיני, "הונאה ושמה אונר"א", 2012.
- <http://www.nrg.co.il/online/1/ART1/485/567.html> - בן דרור ימיני, "והעולם משקר", 2006.
- http://zochrot.org/sites/default/files/badil_pls_refug_web.pdf - בדיל, מרכז מידע לזכויות הפליטים הפלסטינים, "הפליטים הפלסטינים", 2002.
- <http://www.metzilah.org.il/webfiles/fck/file/plitim%20FINAL.pdf> - יפה זילברשץ, נמרה גורן-אמיתי, "שיבת פליטים פלסטינים לתחומי מדינת ישראל", 2010.
- http://www.nrg.co.il/app/index.php?do=blog&encr_id=f2b4c1b55be76d1e6d7b777256ea0370&id=1775&page=8 - בן דרור ימיני, "לפני שיהיה מאוחר", 2010.
- <http://www.jpost.com/Opinion/Opinion-Contributors/UNRWA-Ed-silence-ALEXANDER-H-JOFFE-ASAF-of-code-the-and-ROMIROWSKY-UNRWA-AND-THE-CODE-OF-SILENCE-2010>

- [/http://www.nytimes.com/2010/08/18/world/middleeast/18lebanon.html](http://www.nytimes.com/2010/08/18/world/middleeast/18lebanon.html)
- <https://www.justice.gov/sites/default/files/pages/attachments/2016/02/02/syr104658.e.pdf> Immigration and .Refugee Board of Canada
- <http://www.fmreview.org/sites/fmr/files/FMRdownloads/en/FMRpdfs/FMR26/Hebrew.pdf> עקורים פלסטינים, מקרה נפרד? מרץ 2007.
- https://landinfo.no/asset/2817/1/2817_1.pdf - Palestinians in Iraq
- [-refugees-https://electronicintifada.net/content/palestinian iraq/6801](https://electronicintifada.net/content/palestinian-iraq/6801) - Palestinians refugees of Iraq
- [flee/-https://www.hrw.org/report/2006/09/09/nowhere iraq](https://www.hrw.org/report/2006/09/09/nowhere-iraq) - Nowhere to flee-palestinians-situation-perilous
- [monitor.com/pulse/originals/2013/04/-http://www.al challenges.html](http://www.al-monitor.com/pulse/originals/2013/04/) - Palestinian-egypt-refugees-palestinian .Refugees in Egypt, Mahmoud Omar, 2013
- http://www.slate.com/articles/news_and_politics/roads/2015/05/jeziret_el_fadel_egypt_s_3_000_forgotten_and_stateless_palestinian_refugees.html - Marooned in the desert, .Emily Crane, 2015
- [-refugee-http://www.middleeasteye.net/columns/palestinian 344102002-dreams-lost-and-immobility-civic-arabia-saudi](http://www.middleeasteye.net/columns/palestinian-344102002-dreams-lost-and-immobility-civic-arabia-saudi) - A Palestinian refugee in Saudi Arabia: 50 years of lost dreams, - .Sarah Aziza, 2016

–one–jordan–<https://www.thenational.ae/world/mena/in>
In Jordan, one man,–1.523086–controversy–one–vote–one–man
.one vote, one controversy, 2010
<http://www.pij.org/details.php?id=596> - A Time of Hardship and
.Agony: Palestinian Refugees in Libya, Abbas Shiblak, 1995
–worries–<https://electronicintifada.net/content/eviction>
libya/11623 - Eviction worries for Palestinians–new–palestinians
.in new Libya, Rebecca Murray, 2012

אתרי אינטרנט

<http://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L>
https://en.wikipedia.org/wiki/Palestinians_in_Iraq#Under_Saddam_Hussein
<http://www.refworld.org/docid/460a2b252.html>
https://en.wikipedia.org/wiki/Palestinian_refugees#Lebanon
<http://www.unrwa.org>
<http://www.unhcr.org/cgi>
<http://www.unhcr.org>
https://en.wikipedia.org/wiki/Palestinian_exodus_from_Kuwait
–again–abbas–chief–plo–<http://zoa.org/2004/12/101900>
–with–israel–flooding–mean–would–return–of–right–demands
arabs/#ixzz41qPCABSH–of–millions
<https://www.haaretz.co.il/misc/1.1193145>

[/http://books.google.com/ngrams
graph?content=Palestinians&year_start=1800&year_end=2000&
=corpus=15&smoothing=1&share](http://books.google.com/ngrams/graph?content=Palestinians&year_start=1800&year_end=2000&=corpus=15&smoothing=1&share)
<http://unispal.un.org>
https://en.wikipedia.org/wiki/Elections_in_Jordan
<http://refugees.resist.ca/document/situationlebanon.htm>
[http://www.forcedmigration.org/research
-resources/expert-http://www.forcedmigration.org/research
syria-in-refugees-guides/palestinian](http://www.forcedmigration.org/research-syria-in-refugees-guides/palestinian)
[http://www.fmreview.org/sites/fmr/files/FMRpdfs/FMR26/
Hebrew.pdf](http://www.fmreview.org/sites/fmr/files/FMRpdfs/FMR26/Hebrew.pdf)
[/7-http://web.idrc.ca/openebooks/443](http://web.idrc.ca/openebooks/443)
[-washington-archives/172-http://www.wrmea.org/wrmea
-1996/2141-september-august/1999-1994-archives-report
.-camp-makeshift-in-stranded-libya-by-expelled-palestinians
html](http://www.wrmea.org/wrmea-washington-archives/172-http://www.wrmea.org/wrmea-1996/2141-september-august/1999-1994-archives-report.-camp-makeshift-in-stranded-libya-by-expelled-palestinians.html)
[http://www.nrg.co.il/online/1/ART2/132/664.
html?hp=1&loc=4&tmp=1099](http://www.nrg.co.il/online/1/ART2/132/664.html?hp=1&loc=4&tmp=1099)
[http://www.wilf.org/HE/2012/06/12/%D7%94%D7%90%D7%A
D7%-D7%94%D7%9E%D7%90%D7%91%D7%A7%-8%D7%A5
%-94%D7%99%D7%A9%D7%A8%D7%90%D7%9C%D7%99
D7%A0%D7%92%-D7%91%D7%90%D7%A8%D7%94%D7%91
D7%A4%D7%99%D7%9C%D7%93%D7%99-%D7%93
/9C%D7%99](http://www.wilf.org/HE/2012/06/12/%D7%94%D7%90%D7%A%D7%94%D7%9E%D7%90%D7%91%D7%A7%-8%D7%A5%-94%D7%99%D7%A9%D7%A8%D7%90%D7%9C%D7%99D7%A0%D7%92%-D7%91%D7%90%D7%A8%D7%94%D7%91D7%A4%D7%99%D7%9C%D7%93%D7%99-%D7%93/9C%D7%99)
[content/uploads/2015/12/KPF045_-http://kohelet.org.il/wp
ELECTRONIC.pdf-UNRWA_25.2.16](http://kohelet.org.il/wp-content/uploads/2015/12/KPF045_-ELECTRONIC.pdf-UNRWA_25.2.16)

GKBwpaXI–<http://www.youtube.com/watch?v=la>
<http://www.nrg.co.il/online/1/ART/792/047.html>
html.3229046,00–<http://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L>
terrorism–funding–unrwa–<http://int.icej.org/news/headlines/us>
<http://www.jcpa.org.il/Templates/showpage.asp?FID=557&DBID>
=1&LANGID=2&TMID=99&IID=21022
<http://www.terrorism>
info.org.il/Data/pdf/pdf3/–<http://www.terrorism>
MAY_7_04_1914051584.pdf
<http://israelbehindthenews.com/library/pdfs/>
UNRWAschoolsinGaza.pdf
<http://www.imti.org.il/Docs/%D7%9E%D7%90%D7%9E%D7%A>
8%D7%99%D7%9D/?ThisPageID=1237
http://www.herzliyaconference.org/_Uploads/2910Plitut.pdf

מי היא תנועת "אם תרצו"?

• **אם תרצו** מאמינה בחידוש הציונות וחיזוק האמונה בצדקת הדרך של עם ישראל ומדינת ישראל. מתוך הבנה כי שום חברה אינה יכולה לשרוד ללא אמונה עמוקה בצדקת דרכה. • מטרתה העיקרית של "**אם תרצו**" הן לפעול להתחדשות השיח, ההגות והאידיאולוגיה הציונית, להבטחת עתיד העם היהודי ומדינת ישראל ולקידום החברה הישראלית אל מול האתגרים שבפניה.

• **אם תרצו** פועלת לבניית חברה ציונית וקידום ערכים ציוניים בתחום האקדמיה, התרבות, החינוך, התקשורת והפוליטיקה בישראל. • **אם תרצו** הוקמה בשנת 2006 לאחר מלחמת לבנון השנייה עלידי אנשי רוח, סטודנטים ומילואימניקים, כתנועה חוץ פרלמנטרית הפועלת לחיזוק וקידום ערכי הציונות בישראל. • **אם תרצו** היא התנועה הציונית היחידה המבצעת הסברה למען ישראל והציונות בתוך החברה הישראלית.

• חלק מרכזי בפעילותה של "**אם תרצו**" הוא מאבק נגד תופעת הדעה-לגיטימציה של מדינת ישראל ומתן מענה לתופעות פוסט ואנטי ציוניות. התנועה פועלת בהיקף ארצי. התנועה מפעילה כ-14 נציגויות בקמפוסים וכן מתנדבים שאינם סטודנטים.

לינק סריקה

לפרטים והצטרפות:

תום ניסני • ראש אגף פעילים ארצי

052-9284753 • tom@imti.org.il